

Predmet: *Jajce*

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 5/22

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SRJ

Optuženi: Jovo Jandrić i Slobodan Pekez

Objavljivanje presude: 16. 12. 2024.

Nakon većanja i glasanja, sudsko veće je donelo, a predsednik veća, sudija Bojan Mišić javno je objavio presudu kojom su optuženi Jovo Jandrić i Slobodan Pekez oglašeni krivim zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 stav 1 KZ SRJ u vezi člana 22 KZ SRJ. Jovo Jandrić osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 13 godina, a Slobodan Pekez na kaznu zatvora u trajanju od 10 godina.

Obrazlažući donetu presudu, predsednik veća je naveo da je sudsko veće utvrdilo da je 10. septembra 1992. godine, kasno uveče, grupa od oko 10 naoružanih pripadnika vojske i policije, među kojima su bili Slobodan Pekez, Mirko (Špiro) Pekez, Mirko (Mile) Pekez, Simo Savić, Milorad (Đura) Savić, Zoran Marić, Ilija Pekez, Milorad (Ljupko) Savić i Blagoje Jovetić, a koju je organizovao i predvodio Jovo Jandrić, nezakonito lišila slobode i nasilno izvela iz kuća bošnjačko stanovništvo iz sela Čerkazovići i Ljoljići, većinom žene, decu i starce. Pod pretnjom smrću, oduzeli su im sve dragocenosti i, udarajući ih puškama i nogama, sproveli ih do mesta zvanog „Tisovac“. Tu su im naredili da se poredaju jedno pored drugog iznad provalije. Ubrzo potom, otvorili su rafalnu paljbu i ubili 23 civila.

Prilikom obrazlaganja presude, sudija Bojan Mišić, predsedavajući veća, nakon predstavljanja hronologije dešavanja od ubistva civila 1992. godine, istakao je da je Sud našao da su iskazi i svedočenja petoro preživelih, uključujući svedočenja Mustafe Bajramovića i Fahrije Mutića pred Višim sudom u Beogradu, bili jasni i precizni da su „videli, čuli i doživeli postupanje Jova Jandrića“ te o njegovoj krivici sud nije imao dileme. Dokaz da je Slobodan Pekez kriv pružio je upravo Jandrić, koji je potvrdio da je Pekez bio u sastavu naoružane grupe koja je streljala civile. Iako je sam Jandrić kasnije relativizovao sopstveni iskaz Sud u njega nije sumnjao.

Sudija je naveo da nije bilo sumnje da je smrt svih civila bila nasilna i da je nastupila kao posledica streljanja. Potom je pročitao imena svih ubijenih civila – 19 meštana Čerkazovića i 4 civila iz Ljoljića, ističući da se radilo o istrebljenju čitavih porodice jer je ubijeno 6 Bajramovića, 6 Zobića, 4 Mutića, 3 Karahodžića, 3 Balesića i jedno lice iz porodice Malkoč. Sudija je istakao da je tokom tog napada ukupno 30 civila bilo „ostavljeno na milost i nemilost optuženih“ – uključujući 23 ubijene osobe, dve koje su uspele da pobegnu i pet preživelih, od kojih su većina teško ranjeni, pri čemu su žrtve mahom bili žene, deca i starci.

Za odmeravanje kazne za Sud je od najvećeg značaja bila „okolnost pre koliko vremena se desio zločin“, kao i godine optuženih, naglašavajući da okrivljeni Jandrić ima 70 godina, a Pekez 67.

Sud je, kako je naveo, cenio i razmere zločina, kao i kazne izrečene za isti zločin pred Sudom Bosne i Hercegovine, „koje su u tim razmerama“.

U odnosu na postavljeni imovinskopravni zahtev, predsedavajući veća je oštećene uputio na parnični postupak te naveo da se dosuđivanje naknade štete po pravilu ne vrši u krivičnom postupku i da je u pitanju „vrsta tradicije“ domaćih sudova, naglasivši da se ni Sud BiH nije bavio tim pitanjima u suđenjima za isti zločin.

Fond za humanitarno pravo